

(Manasses synd II.doc)

Varningssignaler för de unga Manasses synd II

Kommentarer

EG allomfattande

Alla Guds släkte 354

Alla utövar inflytande, endera på gott eller på ont 354

Alla drages av den Ande som verkar på henne 355

Människor drages huvudsakligen till de andar som motsvara hennes väsen. 355

En åt alla utlovad välsignelse i Gal 3:14, (genom alla tidsåldrar in i det oändliga). 355

Allomfattande påverkan

Som lemmarna återverka på varandra så växelverkan inom varje organism. 354

Samverkan gör världen endera bättre eller sämre 354

En person om än så ringa, utöver inflytande till gott eller ont. 354

Påverkan så stark att mer eller mindre lyckade kopior av framstående personer framträder. 355

Nära vänner får till och med lika handstil. 355

Människor dras till de andar som motsvarar hennes väsen 355

Människan samlar likasinnade omkring sig som magneten filspånen. 355

Yrkes och fackföreningars broderskap på gott och ont 356

Dessa, på vilka du inverkat, skola i sin tur överlämna det arv, som du gav dem 358

Syskonsjälar söker sig till varandra

Syskonsjälar uppenbaras genom sympati. 356

Dina vänner en del av dig själv 356

Säg mig vem du umgås med så skall jag säga dig vem du är 356

Det allvarliga

De fallna föras bort av de fallna 357

De tror sig fria men är fördärvets trälar. 357

En kristen står i det allmängiltigas sammanhang. Hennes särart beror av helhjärtad överlåtelse.

Bibelanknytningarna

Med stjärnbeteckning bibelsammanhang från vilka EG utgår i sin utläggning. Som alltid är bryggan enorm mellan då och nu. Med @ betecknade bibelord, bibelord av i kristna sammanhang allmängiltigt värde

*** 2 Sam 11:4 s 356 4Då sände David några män med uppdrag att hämta henne, och hon kom till honom, och han låg hos henne, när hon hade helgat sig från sin orenhet. Sedan återvände hon hem.

*** 2 Kon 2:9 s 354 Men de lyssnade icke härtill, och Manasse förförde dem, så att de gjorde mer ont än de folk som HERREN hade förgjort för Israels barn. 2 Kon 21:9

*** 2 Kon 21:9 s 357 Men de lyssnade icke härtill, och Manasse förförde dem, så att de gjorde mer ont än de folk som HERREN hade förgjort för Israels barn. 2 Kon 21:9

*** 2 Krön 33:11 s 357 Då lät HERREN den assyriske konungens härhövitsmän komma över dem; de slogo Manasse i bojor och fängslade honom med kopparfjättrar och förde honom till Babel.

*** 2 Krön 33:12-15 s 357 Men när han nu var i nöd, bön föll han inför HERREN, sin Gud, och ödmjukade sig storligen för sina fäders Gud. 13Och när han så bad till honom, lät han beveka sig och hörde hans bön och lät honom komma tillbaka till Jerusalem såsom konung. Och då besinnade Manasse att HERREN är Gud. 14Därefter byggde han en yttre mur till Davids stad västerut mot Gihon i dalen, intill Fiskporten, och runt omkring Ofel, och gjorde den mycket hög. Och han insatte krigshövitsmän i alla befästa städer i Juda. 15Och han skaffade bort de främmande gudarna och avgudabelätet ur HERRENS hus, så ock alla de altaren som han hade byggt på det berg där HERRENS hus stod och i Jerusalem, och kastade dem utanför staden.

*** 2 Krön 33:17 s 357 Men folket offrade ännu på höjderna, dock allenast åt HERREN, sin Gud.

*** 2 Krön 33:22 s 358 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon, såsom hans fader Manasse hade gjort; åt alla de beläten som hans fader Manasse hade låtit göra offrade Amon, och han tjänade dem.

@ Hosea 14:6 s 354 Jag skall bliva för Israel såsom dagg, han skall blomstra såsom en lilja, och såsom Libanons skog skall han skjuta rötter.

* Matt 18:7 s 358 Ve världen för förförelers skull! Förförelser måste ju komma; men ve den människa genom vilken förförelsen kommer! (I texten om en uppenbart sinnessjuk kvinna)

@ Apg 17:29 s 354 Äro vi nu av Guds släkt, så böra vi icke mena att gudomen är lik någonting av guld eller silver eller sten, något som är danat genom mänsklig konst och uppfinning.

@ 1 Kor 12:12-26 s 354 Ty likasom kroppen är en och likväl har många lemmar, och likasom kroppens alla lemmar, fastän de äro många, likväl utgöra en enda kropp, likaså är det med Kristus. 13Ty i en och samme Ande äro vi alla döpta till att utgöra en och samma kropp, vare sig vi äro judar eller greker, vare sig vi äro trälar eller fria; och alla hava vi fått en och samme Ande utgjuten över oss. 14Kroppen utgöres ju icke heller av en enda lem, utan av många. 15Om foten ville säga: "Jag är icke hand, därför hör jag icke till kroppen", så skulle den icke dess mindre höra till kroppen. 16Och om örat ville säga: "Jag är icke öga, därför hör jag icke till kroppen", så skulle det icke dess mindre höra till kroppen. 17Om hela kroppen vore öga, var funnes då hörseln? Och om den hel och hållen vore öra, var funnes då lukten? 18Men nu har Gud insatt lemmarna i kroppen, var och en av dem på det sätt som han har velat. 19Om åter allasammans utgjorde en enda lem, var funnes då själva kroppen? 20Men nu är det så, att lemmarna äro många, och att kroppen dock är en enda. 21Ögat kan icke säga till handen: "Jag behöver dig icke", ej heller huvudet till fötterna: "Jag behöver eder icke." 22Nej, just de kroppens lemmar som tyckas vara svagast äro som mest nödvändiga. 23Och de delar av kroppen, som tyckas oss vara mindre hedersamma, dem bekläda vi med så mycket större heder; och dem som vi blygas för, dem skyla vi med så mycket större blygsamhet, 24under det att de andra icke behöva något sådant. Men när Gud sammanfogade kroppen av olika delar och därvid lät den ringare delen få en så mycket större heder, 25så skedde detta, för att söndring icke skulle uppstå i kroppen, utan alla lemmar endräktigt hava

omsorg om varandra. 26Om nu en lem lider, så lida alla de andra lemmarna med den; om åter en lem äras, så glädja sig alla de andra lemmarna med den.

@ 2 Kor 1:12 s 355 Ty vad vi kunna berömma oss av, och vad vårt samvete bär oss vittnesbörd om, det är att vi i denna världen hava vandrat i Guds helighet och renhet, icke ledda av köttslig vishet, utan av Guds nåd; så framför allt i vårt förhållande till eder.

@ Gal 3:14 s 355 Vi friköptes, för att den välsignelse som hade givits åt Abraham skulle i Jesus Kristus komma också hedningarna till del, så att vi genom tron skulle undfå den utlovade Anden.

@ Titus 1:15 s 356 Allt är rent för dem som äro rena; men för de orena och otrogna är intet rent, utan hos dem äro både förstånd och samvete orenade.

@ 2Petr 2:18 f s 357 Ty de tala stora ord som äro idel fåfänglighet; och då de nu själva leva i köttsliga begärelser, locka de genom sin lösaktighet till sig människor som med knapp nöd rädda sig undan sådana som vandra i villfarelse. 19De lova dem frihet, fastän de själva äro förgängelsens trälar; ty den som har låtit sig övervinnas av någon, han har blivit dennes träl.

II. sid 354

Manasse förförde dem att göra mera ont än de folk, vilka Herren hade utrotat undan för Israels barn. 2 Kon. 21:9.

2 Kon 2:9 s 354 Men de lyssnade icke härtill, och Manasse förförde dem, så att de gjorde mer ont än de folk som HERREN hade förgjort för Israels barn. 2 Kon 21:9

Det minsta organ, som angripes av någon sjukdom, bidrager till kroppens lidande. Den sjuka lemman kan till och med, såsom vid kallbrand, förorsaka hela kroppens undergång, om den icke avskiljes; men de friska organ, som regelbundet utöva sina förrättningar, bidra genom att understödja naturens egen kraft till sjukdomens hävande. Såsom lemmarna återverka på varandra under utövningen av sina förrättningar, så är det alltid en växelverkan inom varje organism.

Bilden av en kropp leder våra tankar till skriftens sköna framställning om en församling, där alla äro inbördes medansvariga därför att de äro varandras lemmar. 1 Kor. 12.

1 Kor 12:12-26 s 354 Ty likasom kroppen är en och likväl har många lemmar, och likasom kroppens alla lemmar, fastän de äro många, likväl utgöra en enda kropp, likaså är det med Kristus. 13Ty i en och samme Ande äro vi alla döpta till att utgöra en och samma kropp, vare sig vi äro judar eller greker, vare sig vi äro trälar eller fria; och alla hava vi fått en och samme Ande utgjuten över oss. 14Kroppen utgöres ju icke heller av en enda lem, utan av många. 15Om foten ville säga: "Jag är icke hand, därför hör jag icke till kroppen", så skulle den icke dess mindre höra till kroppen. 16Och om örat ville säga: "Jag är icke öga, därför hör jag icke till kroppen", så skulle det icke dess mindre höra till kroppen. 17Om hela kroppen vore öga, var funnes då hörseln? Och om den hel och hållen vore öra, var funnes då lukten? 18Men nu har Gud insatt lemmarna i kroppen, var och en av dem på det sätt som han har velat. 19Om åter allasammans utgjorde en enda lem, var funnes då själva kroppen? 20Men nu är det så, att lemmarna äro många, och att kroppen dock är en enda. 21Ögat kan icke säga till handen: "Jag behöver dig icke", ej heller huvudet till fötterna: "Jag behöver eder icke." 22Nej, just de kroppens lemmar som tyckas vara svagast äro som mest nödvändiga. 23Och de delar av kroppen, som tyckas oss vara mindre hedersamma, dem beklåda vi med så mycket större heder; och dem som vi blygas för, dem skylå vi med så mycket större blygsamhet, 24under det att de andra icke behöva något sådant. Men när Gud sammanfogade kroppen av olika delar och därvid lät den ringare delen få en så mycket större heder, 25så skedde detta, för att söndring icke skulle uppstå i kroppen, utan alla lemmar endräktigt hava

omsorg om varandra. 26 Om nu en lem lider, så lida alla de andra lemmarna med den; om åter en lem äras, så glädja sig alla de andra lemmarna med den.

Men alldenstund vi alla utan undantag äro »Guds släkte», Apg. 17, utövas en stark, om än fördold verkan av individerna i »hans släkte» för eller emot dess höjande.

Apg 17:29 s 354 Äro vi nu av Guds släkt, så böra vi icke mena att gudomen är lik någonting av guld eller silver eller sten, något som är danat genom mänsklig konst och uppfinning.

En person må vara aldrig så ringa, så utövar han dock ett inflytande till gott eller ont. Andens tysta daggdop är sammansatt av flera obetydliga droppar. Osea 14:6.

Hosea 14:6 s 354 Jag skall bliva för Israel såsom dagg, han skall blomstra såsom en lilja, och såsom Libanons skog skall han skjuta rötter.

Din samverkan med det hela gör ditt inflytande av stor betydelse. Utan dimma inga regnskurar, utan personligheter ingen allmän utveckling. Världen måste antingen bliva bättre eller sämre, därför att du levat. **(354 sen 355)**

Överallt inom naturen gör sig inflytandet inom ett släkte gällande. Hur mycket mera måste det icke vara förhållandet med människan — en levande själ begåvad att t. o. m. känna de osynliga tingens inverkan — att hon drages av den ande, som verkar på henne! Och den förening, som bildas av intimare beröring, är medelpunkten för vårt inflytande. Inflytandet, som alltid är något av personen själv, bliver därför allt kraftigare, ju närmare vi stå varandra. Medlemmarna av en *verklig* förening stödja sig mot varandra, och den, som har vunnit människans hela förtroende, bliver ock hennes ideal. Tiden är icke främmande för mer eller mindre lyckade kopior av någon framstående persons egenskaper.

Jag såg ett par ungdomsvänner, vilka troget höllo sig till varandra, småningom upparbeta en så lika handstil, att man svårligen kunde skilja den enes från den andres; men själva visste de ingenting därom. Så har kärleken under alla tider kunnat omskapa människans liv. Och huru skulle icke en helhjärtad överlåtelse åt Herren kunna göra unga män till apostoliska vittnen! »Ty vår berömmelse är detta, nämligen vårt samvetes vittnesbörd, att vi i Guds enfald och renhet, icke i köttslig vishet, utan i Guds nåd hava vandrat i världen och i synnerhet bland eder». 2 Kor. 1:12,

2 Kor 1:12 s 355 Ty vad vi kunna berömma oss av, och vad vårt samvete bär oss vittnesbörd om, det är att vi i denna världen hava vandrat i Guds helighet och renhet, icke ledda av köttslig vishet, utan av Guds nåd; så framför allt i vårt förhållande till eder.

Inflytandet av den förening, som de unga männen knöto med Jesus från Nasaret, sträcker sig såsom den åt alla utlovade välsignelsen, Gal. 3:14, genom alla tidsåldrar in i det oändliga.

Gal 3:14 s 355 Vi friköptes, för att den välsignelse som hade givits åt Abraham skulle i Jesus Kristus komma också hedningarna till del, så att vi genom tron skulle undfå den utlovade Anden.

Människan drages huvudsakligen till de andar, som motsvara hennes väsen; och hon samlar själv de liksinnade omkring sig, såsom magneten drager filspånen. Så finna vi, att ungdom söker ungdom, och att de unga hava en synnerlig makt över varandra, då däremot ålderdomen har **(355 sen 356)** sin egen värld och de gamla förstå varandra bäst. Även yrkes- och fackföreningar bilda ett broderskap, som tyvärr kan leda människan bort ifrån Gud och till och med understundom vara högst demoraliserande. Den ställning, vi intaga till varandra med hänsyn till ansvar och plikter i det jordiska, gör att vi utöva ett större eller mindre inflytande. Kamraterna utöva inflytande på varandra, föräldrarna på sina barn och barnen på sina föräldrar o. s. v. Men källan till det inflytande, som människan utövar, ligger dock djupare fördold. Den kommer ifrån varelsens grund och fortplantar hos omgivningen något av vår *sedliga natur*. De rena dragas till de rena. De orena dragas till de orena. Den listige Jakob finner alltid någon Laban. Den, som är fallen, möter någon fallen.

Sålunda behöver ingen söka upp sina *fränder*. Syskonsjälens uppenbaras genom sympati. Andras kärlek till oss uppenbaras ofta genom vår kärlek till dem. Samma böjelser förena till ett mål. Vår sanna karaktär avspeglas i de människor, som hålla sig intill oss. Därav ordspråket. Säg mig, vem du umgås med. så skall jag säga dig, *hurudan du är!* Min vän, vilket sällskap har du under färden? Enda vägen att komma ren genom denna över allt besmittade värld är att *bevaras ren*. »Om någon håller sig ren från sådana människor varder han ett kärl till heder, helgat för husbonden och nyttigt till allt gott verk».

2 Tim 2:21 s356 Om nu någon håller sig ren och obesmittad av sådant folk, då bliver han ett kärl till hedersamt bruk, helgat, gagneligt för sin herre, tjänligt till allt vad gott är.

»För den rene är allting rent, men för de besmittade och orena är allt orent».

Titus 1:15 Allt är rent för dem som äro rena; men för de orena och otrogna är intet rent, utan hos dem äro både förstånd och samvete orenade.

Och omgivningen vittnar om, vem du är. Dina vänner äro en del av dig själv. Du är moderstam till din vänkrets.

Den, som söker någon anledning, blir frestad. Utan svårighet kan en lat tjänare bli ond. En konung, som ej vill strida, faller i vällust.

2 Sam. 11. (356 sen 357)

2 Sam 11:4 s 356 4Då sände David några män med uppdrag att hämta henne, och hon kom till honom, och han låg hos henne, när hon hade helgat sig från sin orenhet. Sedan återvände hon hem.

Den, som vill synda, får tillfälle att göra det. Satan sänder sina redskap i det för hans planer gynnsamma ögonblicket. Då Guds folk hade övergivit Herren blev **M a n a s s e** konung. De ville synda; och konungen, som under den tiden alltid synes vara envåldshärskare, blev nu djävulens redskap till deras **u n d e r g å n g**. Berättelsen härom är kort men gripande: »Och Manasse förförde dem till att göra mera ont än de folk, som Herren hade utrotat undan för dem.»

2 Kon 21:9 s 357 Men de lyssnade icke härtill, och Manasse förförde dem, så att de gjorde mer ont än de folk som HERREN hade förgjort för Israels barn. 2 Kon 21:9

Men de prisade honom, därför att han upplöste banden och gjorde människan fri.

Den historien upprepas än i dag. De fallna föras bort av de fallna. »Ty under skrytsamt, fåfängligt tal locka de i köttets lustar med liderligheter till sig dem, som knappt hava undkommit de i villa vandrande, och lova dem frihet, fastän de själva äro fördärvets trälar».

2Petr 2:18 f s 357 Ty de tala stora ord som äro idel fåfänglighet; och då de nu själva leva i köttliga begärelser, locka de genom sin lösaktighet till sig människor som med knapp nöd rädda sig undan sådana som vandra i villfarelse. 19De lova dem frihet, fastän de själva äro förgångelsens trälar; ty den som har låtit sig övervinnas av någon, han har blivit dennes träl.

Vilket groft hån med denna frihetssträvan! Fördärvets trälar draga djupare ned i dyn dem, som äro fördärvade. Och deras vapen är liderlighet, deras mål förtappelse. Men då människan förlorat den s a n n a friheten, bliver hon slav under världens lustar. Men alltid höres det vilda skränet om frihet.

Men vem kan uthärda Manasses dom? »De grepo Manasse med hakar och bundo honom med kopparfjättrar och förde honom till Babel».

2 Krön 33:11 s 357 Då lät HERREN den assyriske konungens härhövitsmän komma över dem; de slogo Manasse i bojor och fängslade honom med kopparfjättrar och förde honom till Babel.

Då var det slut på konungens gäckeri. Han bad till Gud. Han ödmjukade sig högligen.

2 Krön 33:12-15 s 357 Men när han nu var i nöd, bön föll han inför HERREN, sin Gud, och ödmjukade sig storligen för sina fäders Gud. 13Och när han så bad till honom, lät han beveka sig och hörde hans bön och lät honom komma tillbaka till Jerusalem såsom konung. Och då besinnade Manasse att HERREN är Gud. 14Därefter byggde han en yttre mur till Davids stad västerut mot Gihon i dalen, intill Fiskporten, och runt omkring Ofel, och gjorde den mycket hög. Och han insatte krigshövitsmän i alla befästa städer i Juda. 15Och han skaffade bort de främmande gudarna och avgudabelätet ur HERRENS hus, så ock alla de altaren som han hade byggt på det berg där HERRENS hus stod och i Jerusalem, och kastade dem utanför staden.

Och Gud frälste honom ur Babel. Sista åren av sitt liv nedrev han sina altaren och sökte omvända folket. Men sitt liv kunde han dock aldrig återkalla. Ingen kan utplåna intrycket av det liv, han levat. Huru många altaren än nedrivs, fortleva dock syndens verkningar. »Folket», heter det, »offrade ännu på höjderna».

2 Krön 33:17 Men folket offrade ännu på höjderna, dock allenast åt HERREN, sin Gud.

Såden växer överallt i din **(357 sen 358)** omgivning, och skörden vittnar om, huru du levat! Och någon Amon skall fortsätta den förödelse, Manasse börjat. Dessa, på vilka du inverkat, skola i sin ordning överlämna det arv, som du gav dem.

2 Krön 33:22 s 358 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon, såsom hans fader Manasse hade gjort; åt alla de beläten som hans fader Manasse hade låtit göra offrade Amon, och han tjänade dem.

För några år sedan blev jag kallad till en hopplös kvinna. Under ropet: »Förlorad! Evigt förlorad!» vred hon sina händer; och jag kunde icke trösta henne. På min fråga, om hon hade någon särskild synd på sitt samvete, bekände hon med bruten stämma, huru hon inlett barn i självbefläckelse. Ehuru mitt hjärta greps av ousäglig ångest vid denna bekännelse, kunde jag dock aldrig förstå, att denna synd var oförlåtlig. Men ingen kunde ens för ett ögonblick lindra hennes kval. En tid därefter hörde jag, att hon var död. Hon förkortade sitt liv.

»Ve världen för förförelsernas skull, ty förförelserna måste komma, dock ve den människa, genom vilken de komma».

Matt 18:7 s 358 Ve världen för förförelsernas skull! Förförelser måste ju komma; men ve den människa genom vilken förförelsen kommer!

Den som icke känner något ansvar för sitt liv, är icke värd att leva. Och den, som är ovärdig att leva, kan icke leva. Vart går du?

*